

[Hartvig Frisch.]

vil hertil sige, at for det sociale Industrisamfund er Udgifter til Aldersrente, Invaliderente, Sygekasser og Arbejdsløsheds-kasser lige saa sunde og naturlige som alle andre Statsudgifter. Den eneste usunde Udgift er den til de langvarigt arbejdsløse. Den er nemlig et Tegn paa en Fejl i den øjeblikkelige Erhvervsstruktur, og jeg tilsiger mit Partis Støtte til alle Arter af Foranstaltninger, der kan bringe disse Tusinder tilbage til Produktionen. Herom har jeg allerede talt i mit første Indlæg, men jeg vil tilføje som min Opfattelse angaaende et nyt Erhvervsinitiativ i 1937—38, at det forrige Aar, 1936—37, med den daarlige Høst, de stigende Raastofpriser og de faldende Landbrugspriser var et usselt Aar for Danmarks Økonomi som Helhed, og det tjener, synes jeg, til vor Ære, at vi arbejdede os igennem det uden at gaa til Laanemarkedet og stifte Gæld. Nu er Situationen baade valutarisk og erhvervs-mæssigt ændret, og det maa give et begrundet Haab for os om en tilsvarende Ændring i vor økonomiske Udfoldelse.

Dette fører mig til en Bemærkning til den ærede Repræsentant for Det slesvigske Parti. Det ærede Medlem Hr. Schmidt plejer at undlade Bemærkninger om indre dansk Politik, men denne Gang har han villet advare os mod udelukkende Stræben efter højere Løn, større Velfærd og mindre Arbejde, idet han tilføjede, at Arbejdet for Samfundet bør anses for en Ære. Jeg tror, at alle Danske betragter Arbejdet for Samfundet som en Ære, men det ærede Medlem er vist hildet i sine særlige Doktriner, naar han vil mene, at der ikke hermed kan være forbundet en Stræben efter større Velfærd. Der har været Tider her i Danmark, da man fra de styrende prækede en lignende national Askese med det Resultat, at de højere Stænder trivedes vel, medens den menige Mand sultede. Siden da har Danmark lært, at den sande nationale Stræben er forbundet med større Velfærd for det brede Folk.

Hvad angaar de storpolitiske Tanker, som det ærede Medlem udkastede angaaende vor Stilling til Tyskland og England, tør jeg maaske minde om et gammelt dansk Ord, der hedder, at den, der spiser Kirsebær med de store, kan nemt faa Stenene i Øjnene, eller, hvis jeg maa udtrykke mig mere aktuelt: Den, der gaar paa Jagtudstilling med Stormagterne, kan vist nemt faa en Ladning Hagl i Støvlerne. Vi Danske nærer bestemt intet Ønske om hverken at

være Jægere eller Klappere i noget af den moderne Storpolitik.

Til det ærede Medlem Hr. A. Svensson har jeg den ganske lille Bemærkning, at der ingen Uoverensstemmelse er mellem mine Udtalelser i 1929 og forleden om den redeligste Grænsedragning. Det har altid været min Opfattelse, at Styrken af Grænsedragningen i 1920 ligger i dens praktiske Forhold til Kommuneafstemningernes Resultater.

Af storpolitiske Betragtninger fra de Konservative er det mest iøjnefaldende det folkeretlig-juridiske Stormløb, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft har ført mod Udenrigsministeren. Interessen hos begge de ærede Medlemmer har aabenbart været mere juridisk end praktisk politisk. Højdepunktet naaede det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft paa Sp. 312, hvor han udbryder:

„Det er virkelig nødvendigt at vide, hvorledes Regeringen i en given Situation vil anvende denne Lov.“

Man bør her lægge Mærke til, at der siges

„i en given Situation“,

men ikke i hvilken. Da Livet jo kan byde Tusinder af Situationer, ved jeg ikke, hvordan noget fornuftigt Menneske skulde kunne besvare dette Spørgsmaal. For saa vidt havde det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen Ret, da han gjorde Indhug i denne Folkeretsvisdom.

Under Diskussionen forleden fremkom der fra forskellig Side Bemærkninger om den sidste Forsvarsordning, der efter Pressen at dømme maa have skabt nogen Uklarhed. Begge Regeringens Partier var ledet af en fælles Stræben efter en reel Ordning, som ikke gav sig ud for andet eller mere, end hvad den er, men som paa den anden Side stillede de Midler til Raadighed, som er nødvendige. Denne Motivering for Forslagene blev fremsat af den højtærede Forsvarsminister, og der har aldrig herom været Uenighed mellem Regeringspartierne.

Medens den største Del af de konservative Talere i denne Debat har holdt sig fjernt fra den Katastrofe-Agitation, som har præget Venstre, finder man dog ogsaa her to Talere, som har villet udfylde Mangelen paa saglige Argumenter med mere eller mindre giftig Mistæneliggørelse. Det gælder f. Eks. det ærede Medlem Hr. Victor Pürschels idelige Kredsen om Forværelser. Det frister en til at spørge, hvad der i Sommerens Løb er hændt det ærede Medlem, siden han stadig vender tilbage til dette Emne. Har han selv været i noget Forværelse? Kan vi ikke hellere faa tydelig Besked end disse Antydning-